

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

HOE HET OOK NIET MOET.

Collega P. MUNTENDAM Jr. districtscontr.-gen. van Centraal Beheer te Groningen kan zich niet vereenigen met de behandeling van een door hem gecontroleerden patiënt. Voorts zou de behandelende medicus zijn beroepsgeheim geschonden hebben 1). Alleszins aanleiding voor den controleerenden geneesheer om zich met den behandelenden collega in verbinding te stellen en *eventueel* te trachten dezen van het verkeerde van zijn therapie te overtuigen. De quaestie van het beroepsgeheim komt dan ook wel ter sprake. Maar het moet den betrokken behandelenden collega wel zeer onaangenaam treffen, zijn (vermeende) fouten zoo in het *Tijdschrift* te zien opgesomd. De zoo noodzakelijke goede verstandhouding van controleerenden en behandelenden geneesheer en de juiste waardeering van elkanders taak worden niet op deze wijze bevorderd.

Het komt mij voor, dat het „Resumé van de hier gemaakte tekortkomingen” waarmee MUNTENDAM zijn mededeeling besluit, niet volledig is.

Rotterdam, 12 Maart 1933.

B. D. DE HAAS.

In genoemde quaestie baatte geen overleg, daar alles reeds een voldongen feit was. Wegens den ernst van de zaak voor den betrokkene is de mededeeling als waarschuwing geplaatst.

P. MUNTENDAM JR.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

PARIJS. — Herkenning van dooden aan hun gebit. In Frankrijk wordt veelvuldig gebruik gemaakt van de kenmerken van het gebit ter herkenning van geheel onkenbaar geworden lijken. Voorgesteld wordt, een kaartsysteem aan te leggen van de bijzonderheden der gebitten van allen, die bij de luchtvaart werkzaam zijn (*München. med. Wochenschr.*, 17 Febr.). De recherche zou hiervan misschien ook een nuttig gebruik kunnen maken.

LONDEN. — Een volhardend bedrieger. Een 51-jarig man had een aangeboren misvorming van het sleutelbeen, waardoor dit den indruk maakte gebroken te zijn. Hij ging zich nu bij verschillende maatschappijen tegen ongevallen verzekeren en liet zich telkens vergoeding betalen wegens breuk van het sleutelbeen. Negentien maal is hem dat gelukt, zoodat hij ruim f 27000 op deze wijze verdiend heeft. Den twintigsten keer werd het bedrog ontdekt, waarop hij tot een jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Het vorige jaar trachtte hij opnieuw, bij twee maatschappijen, op deze manier aan geld te komen, maar door een toeval werd hij opnieuw ontmaskerd, en nu kreeg hij drie jaren tuchthuis.

The Lancet vindt het jammer, dat zulke menschen niet kunnen worden gebrandmerkt. Een mededeeling, met onuitwisbare kleurstof op het sleutelbeen aangebracht, zou de artsen kunnen waarschuwen.

Jaren geleden heeft zoiets ook eens te Amsterdam plaats gehad. Een man had reeds vele artsen bedrogen met een verlamde hand, totdat een arts ontdekte, dat boven het polsgewricht de arm plaatselijk dunner was dan meer naar boven: het gevolg van de omsnoering, welke van tijd tot tijd werd aangebracht.

1) N. T. v. G., 11 Maart 1933, blz. 1143 „HOE HET NIET MOET”.